KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 20. OKTOBER 1977 [1]

Nippon Seiko K.K. og andre mod Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 119/77 R

I sag 119/77 R

1) NIPPON SEIKO K.K., Tokyo,

2) NSK BEARINGS EUROPE LTD., London,

3) NSK KUGELLAGER GMBH, Ratingen,

4) NSK FRANCE S.A., Clichy,

repræsenteret af Jeremy Lever, Queen's Counsel ved Gray's Inn, David Vaughan, advokat ved Inner Temple, London, og advokatfirmaet Coward Chance, London, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. C. Wolter, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dets juridiske konsulent Peter Brückner, og med valgt adresse i Luxembourg hos Van den Houten, Den europæiske Investeringsbank, Place de Metz,

og

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske konsulent Robert Casper Fischer, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Bâtiment Jean Monnet,

sagsøgt,

afsiger

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

følgende

1 — Processprog: Engelsk.

KENDELSE

Sagsfremstilling

1. Artikel 15, stk. 1, litra a) i Rådets forordning (EØF) nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 I, s. 77; org.ref. JO L 93, s. 1) bestemmer følgende:

»Når det fremgår af en foreløbig undersøgelse af sagen, at der er tale om dumping, og der foreligger tilstrækkeligt bevis for en skade, og når Fællesskabets interesser desuden kræver omgående indgriben, skal Kommissionen ...:

... i form af en midlertidig antidumpingtold fastsætte det beløb, for hvilket der skal stilles sikkerhed, og hvis betaling skal ske i overensstemmelse med den senere af Rådet i henhold til artikel 17 trufne beslutning,

...

foreskrive, at disse varers overgang til fri omsætning i Fællesskabet gøres afhængig af en sikkerhedsstillelse på størrelse med det forannævnte beløb.«

Især under henvisning til den nævnte artikel har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved forordning (EØF) nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34, s. 60):

— pålagt kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan en midlertidig antidumpingtold på 20 %;
— foreskrevet, at disse produkters overgang til fri omsætning er betinget af et depositum, der svarer til beløbet for den midlertidige told.

Ved Rådets forordning (EØF) nr. 944/77 af 3. maj 1977 (EFT L 112, s. 1) blev den midlertidige told forlænget for en periode på højst tre måneder. Forordningen skulle finde anvendelse »indtil det tidspunkt, hvor en retsakt fra Rådet om fastsættelse af definitive foranstaltninger træder i kraft, dog senest indtil tre måneder efter den 5. maj 1977.«

De endelige omtvistede foranstaltninger blev truffet ved Rådets forordning (EØF) nr. 1778/77 af 26. juli 1977 (EFT L 196, s. 1), som trådte i kraft den 4. august 1977. Denne forordning:

— pålagde kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan en endelig antidumpingtold på 15 % (artikel 1, stk. 1);
— suspenderede under visse betingelser anvendelsen af denne told (artikel 1, stk. 2);
— foreskrev, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af en midlertidig told i henhold til forordningerne nr. 261/77 og 944/77 med hensyn til produkter fremstillet og udført af — blandt andre — Nippon Seiko K.K. (herefter benævnt »NSK«), »oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning«, dvs 15 % (artikel 3).

2. Den 10. oktober 1977 indgav NSK og dets europæiske datterselskaber NSK Bearings Europe Ltd., NSK Kugellager GmbH og NSK France S.A. (herefter samlet benævnt »datterselskaberne«) stævning mod Rådet og Kommissionen, hvori:

de *blandt andet* anførte, at hvert af datterselskaberne indtil den 2. oktober 1977 havde betalt midlertidig told, som i alt udgjorde bestemte beløb, og stillet sikkerhed ved en »kaution« for yderligere betalinger op til bestemte beløb (NSK Bearings Europe Ltd.), ved »bankgarantier«

(NSK Kugellager GmbH) eller en »garanti«, hvis art ikke blev angivet (NSK France S.A.) at de, fordi de havde været nødt til at finansiere sådanne betalinger eller stille sådanne garantier, havde lidt tab, som sagsøgerne angav nærmere.

De nedlagde *blandt andet* følgende påstande:

Det statueres, at forordning nr. 1778/77 er ugyldig.

Subsidiært at det statueres, at den er ugyldig, for så vidt den berører nogen af sagsøgerne.

Mere subsidiært at det statueres, at den er ugyldig, for så vidt den tilsigter at foreskrive, at de beløb, for hvilke der af datterselskaberne er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal opkræves definitivt.

Det bestemmes, at Rådet og/eller Kommissionen pålægger de pågældende kompetente myndigheder i Det forenede Kongerige, Forbundsrepublikken Tyskland og Frankrig til datterselskaberne at »tilbagebetale« de beløb, som allerede er betalt til disse myndigheder, med rente heraf til en sådan rentesats, som Domstolen måtte finde retfærdig og rimelig, fra datoerne for faktisk betaling af sådanne beløb fra datterselskaberne indtil datoerne for faktisk tilbagebetaling til datterselskaberne.

Det bestemmes, at Rådet og/eller Kommissionen skal erstatte det tab, som er blevet påført datterselskaberne, med rente heraf til sådanne rentesatser og for en sådan periode, som Domstolen måtte finde retfærdig og rimelig.

Den 10. oktober 1977 indgav NSK og datterselskaberne desuden en begæring til Domstolen i medfør af EØF-traktatens artikler 185 og 186, og anmodede den om, indtil der er afsagt dom i hovedsagen:

At udsætte anvendelsen af forordning nr. 1778/77 for så vidt som den ved artikel 3 tilsigter at foreskrive den endelige opkrævning af antidumpingtold fra datterselskaberne.

At foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler, og især at bestemme, at Rådet og/eller Kommissionen skal pålægge de pågældende kompetente myndigheder i Det forenede Kongerige, Forbundsrepublikken Tyskland og Frankrig ikke at kræve eller forlange betaling fra datterselskaberne af:

— De endnu ubetalte dele af de beløb, som skal betales ifølge artikel 3 i forordning nr. 1778/77; sagsøgerne har nærmere forklaret, hvilke dele det drejer sig om.
— Indtil der er afsagt dom i hovedsagen, ethvert andet eller andre beløb, som de nævnte myndigheder vil kunne kræve i form af midlertidig told.

At træffe enhver anden efter omstændighederne lovlig og rimelig forholdsregel i form af opsættende kendelse eller foreløbige forholdsregler.

At idømme Rådet og/eller Kommissionen sagsomkostningerne.

Sagsøgerne anfører især følgende til støtte for denne begæring:

Medmindre den nærværende begæring efterkommes, vil datterselskaberne lide et uopretteligt tab. De vil i så fald i nær fremtid skulle betale den stadig udestående midlertidige told, den sikkerhed, som er stillet for denne told, vil blive tvangsinddrevet, eller nævnte told vil på anden måde blive opkrævet ad rettens vej i de pågældende tre medlemsstater.

Som et fremgår af sagsakterne, er der allerede fremsat krav om betaling over for NSK Bearings Europe Ltd. og NSK Kugellager GmbH, og betaling af de krævede beløb kan ikke udsættes meget længere. For så vidt angår NSK France S.A. oplyste de franske toldmyndigheder den 4. eller 5. oktober 1977 dette selskabs advokat om, at der meget snart ville udgå instrukser til de lokale toldmyndigheder om at opkræve den midler-

tidige told; det må derfor forventes, at de nævnte myndigheder vil rykke for betaling i løbet af den uge, som begynder den 10. oktober 1977.

Hvis Domstolen skulle efterkomme sagsøgernes påstand i hovedsagen, medens datterselskaberne nu påbydes at betale den stadig udestående midlertidige told, vil de »have mistet rådigheden over deres penge, eller vil have været nødt til at låne pengene for det betydelige tidsrum, som vil forløbe mellem betalingen ... og den endelige afgørelse af hovedsagen.«

Som det fremgår af de tal, der er citeret i begæringen, er der i hvert enkelt tilfælde stillet sikkerhed for den midlertidige told, der skal betales til de nationale toldmyndigheder, og den garantiafgift, som skal betales, er i hvert enkelt tilfælde betydeligt lavere end den rentesats, som datterselskaberne skal betale, hvis de tvinges til at betale de udestående beløb. Sagsøgerne anfører nærmere oplysninger om den yderligere månedlige udgift, som datterselskaberne vil pådrage sig i så fald.

Hvis Domstolen på den anden side efterkommer nærværende begæring, men forkaster påstanden i hovedsagen, vil datterselskaberne alene skulle betale den nu udestående midlertidige told, som der under alle omstændigheder er stillet fuld sikkerhed for.

Der består således »en klar hensigtsmæssighedsbalance« til fordel for at foreskrive de begærede foreløbige forholdsregler, »således at den nuværende *status quo* opretholdes.«

Rådet og Kommissionen nedlægger påstand om, at begæringen ikke imødekommes, og at sagsøger idømmes sagsomkostningerne; de har anført følgende:

For så vidt angår de to første påstande, bestemmer EØF-traktatens artikel 185, at indbringelse af klager for Domstolen ikke har opsættende virkning. Ifølge artikel 83 i procesreglementet for Domstolen er en undtagelse kun berettiget, hvis sagsøger påviser, at *nødvendigheden* af den begærede foreløbige forholdsregel *umiddelbart* forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde.

Det er ikke lykkedes for sagsøgerne at opfylde disse krav. Opkrævningen af den midlertidige told vil ikke påføre dem noget tab, endsige et alvorligt og uopretteligt tab. Som det fremgår af de af Rådet og Kommissionen fremlagte tal, udgør den af sagsøgerne oplyste ekstra månedlige udgift kun en yderst lille andel af datterselskabernes månedlige omsætning.

Et økonomisk tab kan altid oprettes, således som det fremgår af selve sagsøgernes påstande i hovedsagen. Det er ikke lykkedes for sagsøgerne at godtgøre, at der ikke, hvis de får medhold i hovedsagen, vil blive tillagt renter af de opkrævede beløb, eller at betalingen af en sådan rente ikke kan sikres ved retsmidler i medfør af de pågældende medlemsstaters nationale ret.

Hvis der skulle foretages en afvejning, måtte den økonomiske byrde, som er pålagt sagsøgerne, skulle vurderes over for nødvendigheden af, at det sikres, at fællesskabsforordninger kan fungere effektivt, især på handelsområdet.

Sagsøgerne har ikke angivet noget retsgrundlag for den tredje påstand.

Grunde

1 Rådet og Kommissionen har ikke bestridt, at de pågældende britiske, franske og tyske toldmyndigheder insisterer på, at de betalinger, som skyldes i hen-

hold til artikel 3, skal ske straks. De har heller ikke bestridt, at datterselskaberne vil pådrage sig de af sagsøgerne anførte yderligere omkostninger, såfremt sidstnævntes begæring om foreløbige forholdsregler ikke imødekommes.

2 Det har ikke været muligt under nærværende retsforhandlinger endeligt at konstatere, om denne udgift vil blive fuldt erstattet, hvis sagsøger får medhold i hovedsagen.

3 Under hensyn til den sandsynlige varighed af retsforhandlingerne i hovedsagen, kan udgifter af en sådan størrelsesorden som af sagsøgerne anført ikke anses for ubetydelige.

4 På den anden side har Rådet og Kommissionen ikke kunnet påvise, at foreskrivelsen af de begærede foreløbige forholdsregler ville medføre betydelig skade for Det europæiske økonomiske Fællesskab, såfremt datterselskaber skulle opretholde den bestående sikkerhed med de beløb, som skal betales i henhold til artikel 3 i forordning nr. 1778/77, og såfremt sagsøgerne ikke skulle få medhold i hovedsagen.

5 Sagsøgerne har således godtgjort de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde, som umiddelbart berettiger *nødvendigheden* af over for sagsøgerne at udsætte anvendelsen af den ovennævnte artikel 3 (artikel 83, stk. 2 i procesreglementet for Domstolen), for så vidt angår de endnu ikke erlagte beløb, som datterselskaberne skal udrede i medfør af artikel 3.

6 Anvendelsen af denne artikel på sagsøgerne vil derfor være at udsætte i nævnte henseende, indtil der er afsagt endelig dom i sagen *NSK m.fl* mod *Rådet og Kommissionen* (sag 119/77), på betingelse af og så længe datterselskaberne fortsat stiller sikkerhed for opfyldelsen af deres forpligtelser med hensyn til de beløb, som de er pålagt at betale i henhold til artikel 3 i forordning nr. 1778/77.

7 Afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne udsættes indtil den endelige dom i sag 119/77.

Ud fra disse grunde,

bestemmer

Præsidenten

i form af en mellemafgørelse

1. **Anvendelsen af artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1778/77 udsættes, for så vidt angår Nippon Seiko K.K., NSK Bearings Europe Ltd., NSK Kugellager GmbH og NSK France S.A., indtil der er afsagt endelig dom i sagen NSK m.fl. mod Rådet og Kommissionen (sag 119/77), for så vidt angår de endnu ikke erlagte beløb, som datterselskaberne skal udrede i henhold til den nævnte artikel, på betingelse af, og så længe datterselskaberne fortsat stiller sikkerhed for opfyldelsen af deres forpligtelser med hensyn til de nævnte beløb.**

2. **Afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne udsættes indtil den endelige dom i sagen NSK m.fl mod Rådet og Kommissionen (sag 119/77).**

Således bestemt i Luxembourg den 20. oktober 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident